

**KONSULTACJE DOKUMENTU ROBOCZEGO
DOTYCZĄCEGO TRAKTATU W SPRAWIE OCHRONY ORGANIZACJI NADAWCZYCH
SCCR/24/10
KWESTIONARIUSZ**

Zakres podmiotowy regulacji

Dotychczasowy międzynarodowy standard regulacji wyznaczony przez Konwencję Rzymską i Porozumienie TRIPS nie definiuje pojęcia organizacji nadawczej (*broadcasting organization*).

Strona | 2

W związku z tym prosimy o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy i w jaki sposób powinna być Państwa zdaniem sformułowana definicja organizacji nadawczej w projekcie negocjowanego traktatu?

W naszej ocenie definicja organizacji nadawczej winna być poszerzona w taki sposób, aby obejmowała podmioty, których działalność obejmuje tzw. nadania internetowe (tj. webcasting pierwotny, simulcasting własny, webcasting live („na żywo”) i webcasting near-on-demand.).

2. Czy Państwa zdaniem definicja organizacji nadawczej powinna być ograniczona do nadawców w tradycyjnym sensie? Czy ochrona ta powinna obowiązywać niezależnie od platformy na której jest prowadzona emisja sygnału?

Nie. W naszej ocenie ochrona winna być udzielona także organizacjom realizującym webcasting (niezależnie od sposobu rozpowszechniania; może być on przewodowy, bezprzewodowy lub łączyć w sobie obie te formy), przez które należy rozumieć podmioty prawne podejmujące inicjatywę i na których odpowiedzialność jest realizowana transmisja do publiczności dźwięków lub dźwięków i obrazów i które zespalają i programują treść transmisji.

3. Czy podmioty prowadzące działalność nadawczą jedynie w sieci Internet (*webcasters*) powinny zostać objęte definicją organizacji nadawczej?

Tak.

Przedmiot regulacji

Dyskusja nad aktualizacją standardu międzynarodowej ochrony dotyczy stopnia uwzględnienia w regulacji zasady neutralności technologicznej związanej z działalnością nadawców. W związku z tym, że największe kontrowersje dotyczą włączenia do zakresu ochrony dystrybucji sygnału na nowych platformach, prosimy o odpowiedź na następujące pytania:

4. Czy definicją nadania (*broadcasting*) należy objąć również transmisje w sieci Internet?

*Tak. Nadania w tradycyjnym rozumieniu tego pojęcia, w związku z rozwojem nowych technologii, tracą powoli na znaczeniu, zaś „tradycyjni” nadawcy, organizacje radiowe i telewizyjne coraz częściej korzystają z możliwości techniki i dokonują transmisji w sieciach teleinformatycznych. Taka transmisja winna podlegać takiej samej ochronie jak „nadanie” w dotychczasowym rozumieniu tego pojęcia. W naszej ocenie do pojęcia „nadawania” (*broadcasting*) winien zostać włączony przynajmniej webcasting pierwotny i*

simulcasting własny. Pojęcie nadania winno także obejmować transmisję przewodową, łącznie z transmisją kablową i satelitarną. Doprecyzowanie zapisów ustawowych umożliwi właściwe reagowanie w przypadkach naruszeń praw własności intelektualnej na nowych polach eksploatacyjnych.

5. Czy Państwa zdaniem *webcasting*, czyli nadanie w Internecie, powinien zostać objęty standardem międzynarodowej ochrony i być traktowany tak samo jak inne postaci nadawania będące przedmiotem międzynarodowego standardu ochrony praw pokrewnych? Czy ochrona dotycząca *webcastingu* może zostać ograniczona jedynie do *webcastingu* prowadzonego przez nadawców w tradycyjnym sensie? Prosimy o uzasadnienie Państwa stanowiska.

Strona | 3

Tak. W naszej ocenie webcasting winien zostać objęty standardem międzynarodowej ochrony i być traktowany tak samo jak inne postaci nadawania będące przedmiotem międzynarodowego standardu ochrony praw pokrewnych. Jednocześnie, ochrona dotycząca webcastingu nie powinna być ograniczona jedynie do webcastingu prowadzonego przez nadawców w tradycyjnym sensie. W naszej ocenie wszyscy, którzy decydują o przesyłanych treściach, zestawiają i tworzą program, powinni być chronieni niezależnie od tego, jaki sygnał wybierają do emisji. W naszej ocenie właśnie ci, którzy wykorzystują nowoczesne technologie, narażają się zdecydowanie bardziej na „piractwo” i nie ma racjonalnych powodów, dla których miałyby im przysługiwać mniejsza ochrona niż ta przysługująca klasycznym nadawcom radiowo – telewizyjnym.

6. Czy Państwa zdaniem *simulcasting*, rozumiany jako równoczesne i niezmiennione przesyłanie przez Internet cudzego lub własnego programu radiowego lub telewizyjnego odbieranego naziemnie lub kablowo, powinien zostać objęty standardem międzynarodowej ochrony? Czy ochrona dotycząca *simulcastingu* może zostać ograniczona jedynie *simulcastingu* prowadzonego przez nadawców w tradycyjnym sensie? Czy *simulcasting* powinien zostać objęty standardem międzynarodowej ochrony niezależnie od platformy, na której jest on dokonywany (np. w sieciach mobilnych)? Prosimy o uzasadnienie Państwa stanowiska.

Tak, w naszej ocenie przynajmniej simulcasting własny winien być objęty standardem międzynarodowej ochrony, bez ograniczania tej ochrony li tylko do nadawców w tradycyjnym sensie. Naszym zdaniem również niezasadne jest ograniczanie ochrony w zależności od platformy, na której simulcasting jest dokonywany. Sposób rozpowszechniania nie powinien mieć bowiem znaczenia dla przyznania ochrony organizacjom nadawczym. Tradycyjna forma nadawania nie jest przy tym aż tak narażona na „piractwo” sygnału, jak nadawanie obejmujące przesyłanie własnego programu radiowego i/lub telewizyjnego przez Internet.

7. Czy Państwa zdaniem należy do międzynarodowym standardem ochrony powinny zostać objęte wprowadzić usługi na żądanie powiązane z nadaniem takie jak *catch-up TV*? Czy taka ochrona powinna dotyczyć wyłącznie usług prowadzonych przez nadawców w tradycyjnym sensie?

Tak, międzynarodowym standardem ochrony winny zostać objęte także tzw. nielinearne usługi audiowizualne w sieci komputerowej, realizowane także przez iTV (telewizję interaktywną), a zapewniające użytkownikowi końcowemu (odbiorcy) różną co do zakresu – w zależności od formy usługi – kontrolę nad czasem udostępniania oraz treścią udostępnianego materiału. Tego rodzaju usługi są obecnie coraz częściej immanentnie

związane z tradycyjnym przekazem radiowym i telewizyjnym, realizowanym także przez tradycyjnym nadawców i winny być one traktowane en block jako nadawanie, a w konsekwencji podlegać takiej samej ochronie.

Katalog praw nadawców

W artykule 9 dokumentu SCCR/24/10 znajdują się propozycje katalogu praw nadawców, które miałyby zostać objęte nowym traktatem. W związku z tym prosimy o odniesienie się do alternatyw zawartych w dokumencie oraz odpowiedź na pytania:

Strona | 4

8. Jaki Państwa zdaniem powinien być katalog praw objętych aktualizacją standardu międzynarodowej ochrony? Prosimy o uzasadnienie Państwa stanowiska.

W naszej ocenie organizacjom nadawczym winno być przyznane - przynajmniej - wyłączne prawo decydowania o :

- (a) reemisji swych nadań jakimikolwiek środkami, włączając w to wtórne nadawanie, reemisję przewodową oraz reemisję przez sieci teleinformatyczne;*
- (b) publicznym komunikowaniu swych nadań w oryginale i w kopii;*
- (c) ich utrwalaniu także z wykorzystaniem nowoczesnych technologii np. sieci teleinformatycznych (narzędzia), cloud computing (usługa);*
- (d) zwielokrotnianiu (bezpośrednio lub pośrednio dowolną techniką na dowolnych nośnikach);*
- (e) dystrybuowaniu utwaleń drogą ich sprzedaży lub innego przeniesienia własności;*
- (f) transmitowaniu swych nadań po dokonaniu ich zapisu;*
- (g) publicznym udostępnianiu utworzonych nagrań, gdzie udostępnianie następuje bezprzewodowo lub przewodowo, zaś użytkownik ma możliwość wybrania miejsca i czasu tego udostępnienia.*

9. Czy Państwa zdaniem należy włączyć do zakresu międzynarodowej ochrony prawo do sygnału przed emisją (*pre-broadcast signal*)?

Tak. W naszej ocenie sygnał przed emisją winien podlegać takiej samej ochronie jak sygnał po jego nadaniu. W naszej ocenie istota i sens ochrony „sygnału” wiąże się z jej przyznaniem zanim dany materiał zostanie nadany.

10. Czy Państwa zdaniem należy włączyć do zakresu międzynarodowej ochrony prawo do reemisji w sieciach komputerowych (*retransmission over computer networks*)?

Tak.

11. Czy Państwa zdaniem należy włączyć do zakresu międzynarodowej ochrony prawo do publicznego udostępniania utwaleń nadań (*making available to the public of fixations of their broadcasts*)?

Tak.

Czas ochrony

12. Jak długo, Państwa zdaniem powinna trwać ochrona udzielona organizacjom nadawczym (liczona od końca roku, w którym nadano sygnał nadawczy)? W związku z tym, że w projekcie traktatu znalazła się alternatywa 20/50 lat, uprzejmie prosimy wskazanie właściwego według Państwa okresu trwania ochrony i uzasadnienie stanowiska.

W naszej ocenie ochrona ta winna trwać 50 lat, nie widzimy bowiem podstaw, by okres ochrony w tym przypadku był krótszy niż w przypadku innych praw pokrewnych. Działalność nadawców wymaga ogromnych nakładów finansowych i organizacyjnych, w związku z czym ochrona przyznana efektom działań nadawców (i związanej z tym niemałej odpowiedzialności) winna mieć swoje odbicie w długości ochrony udzielonej takim organizacjom.

Naruszenia praw

13. Jakie są znane przez Państwa sytuacje nieautoryzowanego użytku nadań? Jaka jest skala naruszeń? Na jakich polach eksploatacji nieautoryzowany użytek ma najczęściej miejsce?

Nieautoryzowany użytek ma najczęściej miejsce w sieci Internet w postaci streamingu dostępnego na stronach internetowych. Skala nieautoryzowanego użytku jest olbrzymia i w niektórych przypadkach przekracza skalę legalnego użytku pod względem ilości widzów (wyświetleń). Skalę naruszeń obrazuje fakt, że w przypadku audycji PPV (pay-per-view) popularność transmisji rozpowszechnianych nielegalnie na stronach internetowych przekracza kilkukrotnie sprzedaż legalnego dostępu do nadania. Popularne jest także umożliwianie płatnego dostępu do telewizji kodowanej zgodnie z porządkiem dziennym (tzw. „ramówką”). Również przy tego typu przedsięwzięciach sygnał telewizyjny odsprzedawany odbiorcom końcowym pochodzi z nielegalnego źródła. Osoby czerpiące zyski z nielegalnej dystrybucji sygnału do pobierania opłat korzystają najczęściej z płatności online oraz usług Premium SMS.

14. Jakie są problemy związane z naruszaniem praw do nadań w relacjach transgranicznych?

W przypadku naruszeń mających miejsce w sieci Internet bardzo często zarówno podmioty, jak i domeny/serwery zarejestrowane są poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, w tym także w tzw. rajach podatkowych a nawet krajach UE jak Cypr, którego organy nie współdziałają z Polskimi organami ścigania lub wymiaru sprawiedliwości. Organy ścigania często w takich przypadkach napotykają trudnienia ustaleniu danych osób korzystającej z usług hostingowych wykorzystywanych do działalności opartej na naruszaniu praw do nadań. Pomimo tego, że strony internetowe dostępne są w języku polskim i dostarczają programy telewizyjne w języku polskim, a zatem w sposób oczywisty skierowane są do Polaków, problemem jest uznanie prawa polskiego jako właściwego do rozstrzygania sporów w zakresie naruszania praw do nadań

15. Jakie środki dotyczące egzekwowania praw powinny zostać wprowadzone do międzynarodowego standardu ochrony?

W naszej ocenie środki dotyczące egzekwowania praw nadawców, jakie winny być wprowadzone do międzynarodowego standardu winny być tożsame ze środkami ochrony dotyczących ochrony praw autorskich.

W naszej ocenie w zakresie cywilnych środków ochrony winny zostać zachowane standardy wyznaczone przez dyrektywę 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej.

Nie powinno również zabraknąć środków ochrony o charakterze karnym, w tym wprowadzenia odpowiedzialności karnej osób fizycznych oraz odpowiedzialności podmiotów zbiorowych.

W naszej ocenie bezwzględnie wszystkie czyny naruszające bezwzględne prawa organizacji nadawczych, winny być zdefiniowane jako przestępstwo. W naszej ocenie można przystać na ograniczenie odpowiedzialności do przypadku, gdy dany czyn został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i/lub gdy sprawca z popełniania danego rodzaju czynów naruszających prawa nadawców uczynił sobie stałe źródło dochodów albo działalność przestępczą organizuje lub nią kieruje.

Dozwolony użytek

W artykule 10 dokumentu SCCR/24/10 znajdują się propozycje dotyczące zakresu dozwolonego użytku praw nadawców, które miałyby zostać objęte nowym standardem międzynarodowej ochrony. W związku z tym prosimy o odniesienie się do trzech alternatyw zawartych w dokumencie oraz odpowiedź na pytanie:

16. Jaki powinien być zakres dozwolonego użytku w przypadku ochrony prawnej nadań programów telewizyjnych i radiowych?

W naszej ocenie ramy dozwolonego użytku w przypadku ochrony prawnej nadań winien wyznaczać:

- (a) dozwolony użytek osobisty;*
- (b) dozwolony użytek przyznany mediom w celach informacyjnych;*
- (c) krótkotrwałe (czasowe, efemeryczne) utrwalenie przez organizację nadawczą przy użyciu własnych środków i do własnych emisji.*
- (d) użytek naukowy i badawczy.*

W naszej ocenie najwłaściwsza jest propozycja A, ewentualnie propozycja C, która w naszej ocenie jest zbieżna z zakresem dozwolonego użytku funkcjonującym z powodzeniem w polskim porządku prawnym.

Zabezpieczenia techniczne

W artykule 12 dokumentu SCCR/24/10 znajdują się propozycje dotyczące regulacji zabezpieczeń technicznych w odniesieniu do praw nadawców, które miałyby stanowić immanentną część nowego międzynarodowego standardu ochrony praw nadawców. W związku z tym prosimy o odniesienie się do alternatyw zawartych w przedmiotowym artykule oraz odpowiedź na następujące pytanie:

17. Jakie Państwa zdaniem zabezpieczenia techniczne najbardziej efektywnie chronią prawa nadawców, w tym w związku z dystrybucją sygnału w sieciach komputerowych?

Niewątpliwie przejście z sygnału analogowego do nadań cyfrowych ułatwiło dostęp do nadań i spowodowało wzrost zagrożenia „piractwem” w postaci przejmowania sygnału i dokonywania nieuprawnionej retransmisji.

Wskazane w alternatywie A1 wymogi stawiane państwu członkowskiemu, ew. w alternatywie A2 byłyby - z punktu widzenia prowadzonej przez nas działalności - najodpowiedniejsze i w najlepszy sposób zabezpieczyłyby przed „piractwem”.

W naszej ocenie zabezpieczenia techniczne, które są najefektywniejsze to:

- (a) CSA (Common Scrambling Algorithm), tj. algorytm używany w telewizji cyfrowej DVB do szyfrowania przekazu wideo;*
- (b) AES (Advanced Encryption Standard) dla sieci satelitarnej, kablowej oraz terestrialnej;*
- (c) DRM (Digital Rights Management) dla sieci IP/internet.*

Dodatkowe elementy traktatu

18. Jakie inne elementy Państwa zdaniem powinny znaleźć się w przyszłym traktacie z uwagi na postępujący rozwój mediów, w celu zapewnienia właściwego poziomu ochrony praw nadawców?

W naszej ocenie korzystne byłoby wprowadzenie (stworzenie) definicji sieci domowej (home networking) oraz ochrony treści multimedialnych wymienianych pomiędzy różnymi urządzeniami w sieci domowej, jak np. smartphone, smart tv, tablet, komputer, stb, itp.

Strona | 7

